

Az RMDSZ szövetségi elnökének részvétnyilvánítása

Megrendülten értesültünk Balló Áronnak, a Szabadság főszerkesztőjének hirtelen, tragikus elhunytáról. Halálával nemcsak a romániai magyar sajtó, hanem az egész erdélyi magyar közélet egyik kiváló személyiségét veszítettük el. Őszinte részvételemet fejezem ki a gyászoló családnak.

Markó Béla
az RMDSZ elnöke

Kolozs megye prefektusának részvétlevelé

Kolozs Megye Prefektusi Hivatala együtt érez a gyászoló családdal és a Szabadság szerkesztőségének munkaközösségével a régió magyar közössége legfontosabb napilapja főszerkesztőjének, Balló Áronnak a tragikus baleset nyomán bekövetkezett halála okozta gyászában.

Saját meggyőződésem is, hogy olyan újságíró-társadalmat veszítettünk el, akinek kiegyensúlyozottsággal, feddhetetlenséggel és szak tudással végzett munkája követendő példa az újságíró-társadalom számára, s akinek az elvesztését nagyon sajnáljuk.

Fogadják őszinte részvételemet mindazok, akiknek lelkében Balló Áron eltávozásával űr keletkezett. Isten nyugtassa békében!

Alin Tișe
Kolozs megye prefektusa

Kolozsvár polgármesterének együttérző sorai

Rendkívüli módon sajnáljuk Balló Áron, a Szabadság napilap főszerkesztője, az erdélyi sajtó kiemelkedő egyéniségének halálát. A helyi újságírást ért veszteség, a mérhetetlen szomorúság pillanataiban a gyászoló család és a súlyos veszteséget szenvedett kolozsvári közösség mellett állunk.

Fogadják őszinte részvételemet!
Isten nyugtassa békében!

Emil Boc
Kolozsvár polgármestere

Hullámvasúton

Szombaton a vidámparkban voltunk. Mert hova megy az ember, ha két, 11 és 14 éves gyermek érkezik vendégségbe. Igyekeztünk minden kipróbálni. Felültünk a rozoga, régi hullámvasútra, ahol az a kihívás, hogy hiszel-e abban, hogy a régi faszervezet még most az egyszer kibírja a súlyt. Felültünk a vadonatúj, amerikai nevet viselő Looping Star nevű hullámvasút-csodára, amely szédítő sebességgel zuhan a mélybe, megfordítja körülöttem a világot, majd ideoda rángat, amihez te próbálsz alkalmazkodni, hozzászokni. Igen vidám délután töltöttünk el ott.

A hír vasárnap délután talált rám egy félíg kész házban, ahol életünk hátralévő részét tervezzük egy ideje: ide jön a tévé, ott lesz a konyha, juj, innen ne felejtjük ki ezt, vagy azt. Vidám önfeledtségben telt ez a nap is, és amikor a mobiltelefon kijelezte, hogy Edít hív, akkor biztosra vettem, hogy kedves Tibimnek akar boldog születnapot kívánni. De nem. Egy élet végét jelentette be nekem.

Hirtelen zuhantam a mélybe ... Ez a hullámvasút nem olyan, hogy miután kiszállunk, nevetgélve megyünk az újabb látványosság felé. Sebet hagy bennünk, mélyet, űrt hagy maga után, amit csak az idő múlása feledtet és tölt meg haszontalan élményekkel.

Noha távol vagyok, gondolatban én is a szerkesztőségi cserépkályhához bújva igyekszem melegedni és bepillantani Áron szobájába, hogy végre mikor ér rá, mikor megy el a vendég, fejeződik-e be a telefonhívás, hogy az én ügyem is végre terítékre kerüljön, és megoldódik.

Emlékezzünk együtt, őszinte részvételem a családnak:

Vass Enikő
Budapest

Lászlóffy Csaba

Levél Babits Mihálynak

„Kedves Mihály”! * Tomiból**
Tomiba írok morva,
mogorva
sorompó mögül.
A köd itt változatlanul
(vagy mindenütt?) megül.

(Még hogy az új
idő nekünk kedvez? ... Zárójeles rész:
tudd, a líra csak képzelgés.)

A pitymallat ott lengedez
valahol az őrend felett – és
aki kizsúrul közülünk belőle(?),
hol a vére.

(Ne dőlj be

nosztalgizásnak; a szellem
bebútorozott környezetben

szorong, hamis
pózokban tetszeleg mióta már.)

Ül, vagy felállsz,
mindegy. Az asztal is
szétszakadóban. Késő
meghallani a sóhajt, a sikolyt:
bár illendő lenne, hogy áthajolj.

Szárnyat adni a locsogásnak? ... Félő,
végképp kifordult kenyeléből a tusa-
kodó harcos, és vele évszázadok virtusa.

Becsukódik a szem homályos,
nehéz kapuja;
ásványkőzet-morzsa torkodon.
Ordas vakságban is légy férfi!

Kérdés, meddig terjed a
kerge liános vadon?

2006. január 20.

* egyúttal Balló Áronnak, Kolozsvár

** lásd Juhász Gyula és Babits levelezésében, a provincia (az elzárttság) helye

Balló Árontól búcsúzik a MÚRE

– Életét vesztette pénteken este gépkocsibalesetben Balló Áron, a kolozsvári Szabadság főszerkesztője.

A Kolozs, Szilágy, Beszterce-Naszód, Fehér és Szeben megyében megjelenő közéleti napilap 38 éves vezetője Szatmárnémetiből Kolozsvár felé haladt gépkocsijával, amikor súlyos közúti balesetbe keveredett a járműve. A tragédia következtében Balló Áron a helyszínen elhunyt.

Már fiatalon, kolozsvári egyeteménél alatti aktív szerepet vállalt a romániai magyar újságírói társadalomban, közvetlenül a romániai rendszerváltás után több diáklap munkatársa lett. Balló Áron a Babeş–Bolyai Tudományegyetem magyar–angol szakán végzett. Szerkesztőként dolgozott a kolozsvári állami egyetem Echinox című lapjánál és a Szabadság diák mellékleténél, a Campusnál. Utóbbi, fiatalok szakmai műhelyeként azóta számos ifjút készített fel az újságírói pályára. Évekig szerkesztette a Kolozsvári Rádió magyar nyelvű adásának if-

júsági műsorát is. Ezzel párhuzamosan már a Szabadság hasábjain is számos írása jelent meg. Alapos szakmai felkészültségének és számos külföldi továbbképzésen való részvételének köszönhetően a romániai magyar újságíró-társadalom egyik vezető egyéniségévé vált.

A tollából született riportok, interjúk és tudósítások a romániai magyarság rendszerváltás utáni sorsdöntő eseményeit és jelenségeit öröklítették meg. A szerkesztőség vezetőjeként az elmúlt nyolc évben országrészt vállalt a romániai magyar újságírói szakmai fejlődésében és a szerkesztőség modernizálásában. Ennek érdekében következetes munkával építette a lap külföldi kapcsolatait, aminek köszönhetően számos fiatal kolléga képezte magát tovább az ország határain kívül.

Az általa nyolc éven át vezetett újság szerkesztősége többféle politikai nézetnek is teret engedett a lap hasábjain az erdélyi magyarság sokszínűségének megjelenítése érdekében,

így válhatott a Szabadság a romániai magyarok egyik legizgalmasabb fórumává.

Balló Áron két éve a Romániai Magyar Lapkiadók Egyesületét vezette. A szervezet hat éve jött létre a romániai magyar megyei és regionális napilapok gazdasági érdekeinek hatékonyabb megjelenítése céljából. Az elhunyt Magyar Újságírók Romániai Egyesületének (MÚRE) is tagja volt. Mint a MÚRE Becsületbíróságának tagja, éveken át következetesen kiállt a tisztességes újságírói magatartásnak az érvényesítése mellett. Meggyőződéssel vallotta: az újságíróknak, a közélet szereplőjének és a nyilvánosság alakítójaként tiszteletben kell tartania az emberi jogokat, a másság elismerése jegyében kell hivatását gyakorolnia.

Barátként, kollégaként fájó szívvel búcsúzik tőle a MÚRE vezetősége és tagsága.

A Magyar Újságírók Romániai
Egyesülete

Utolsó búcsú Balló Árontól

A Romániai Magyar Nyelvű Helyi és Regionális Lapkiadók Egyesülete megrendülten értesült elnökéről, Balló Áron tragikus elhunytáról.

Ő volt az, aki a hat éve megalakult egyesület tevékenységét újraélesztette. A magyar közösséget, annak érdekeit minden percben rendületlenül szolgálta, s amikor két évvel ezelőtt az egyesület elnöke lett, ráért a kisebbségi helyzetben lévő lapkiadók összefogásának továbbra is aktuális fontosságára. Szabadidejéből elvéve, számos tevékenysége mellett újabb került. Bukaresti minisztériumokkal levelezett a romániai magyar napilap-piac számottevő részét képviselő kiadók terjesztési

gondjainak megoldására. Közben a hatékonyabb munkavégzés végett sok utánajárással átköltöztette az egyesület székhelyét Kolozsvárra, és megoldotta az évek során felmerült, mindig halogatott adminisztrációs problémákat. Fiókjában most is várja őt az egyesület honlaptervezete, és a magyarországi szakmai kirándulás szervezési vázlatai.

Az erdélyi magyar napilapok gazdasági gondjainak és egyéb nehézségeinek megoldása érdekében nemcsak idehaza, hanem a határokon túl is felszólalt, belföldön és külföldön egyaránt minden szakmai tudásával és hozzáértésével küzdött azért, hogy a kisebbségi sajtó megfelelően lássa

és láthassa el feladatát az adott, nem túl könnyű sajtóipari körülmények között. Nem volt gazdasági szakember, mégis tisztában volt mindazzal, ami a kiadói munkával együtt jár. Mert hivatása volt az újságírás, és mindaz, ami azzal kapcsolatos.

Elnökünk volt, de elsősorban kollégánk és barátunk. Távozásával mindannyiunkat nagy veszteség ért, mint ahogyan az egész erdélyi, kisebbségi újságírást. Emlékét örökre megőriztük.

Nyugodj békében!

A Romániai Magyar Nyelvű
Helyi és Regionális Lapkiadók
Egyesülete

Ki tudná megfejteni a rejtett titkokat?

Olyan csendesek vagyunk napok óta, hogy ránk sem ismernél. Olyan halkan csukjuk a szerkesztőségi ajtókat, hogy szinte sírnak bele. Biztos nagyon elégedett lennél velünk, széles mosollyal kitárnád az ajtót, s huncutul megkérdeznéd: mi történt veletek, lányok, hogy ilyen csend van, csak nem javultatok meg? Már késő délután van, s még egyszer sem csaptátok be az ajtót dühödtlen valami miatt? S ma még nem hahotázatok úgy, hogy megrenjenek a falak?

Hát igen, elillant a jókedvünk, elhalkult a szelességünk. Orvul meglóptál bennünket. Valahogy nem illik ez hozzád. Ez az udvariatlan gesztus. Te nem szoktál ilyeneket tenni. Látod, most itt ülünk csendben, és azt reméljük, hogy kiderül: hátha csak rossz álmom volt az egész, holnapra felébredünk, és minden marad a régiben. Rohangálhatunk a szerkesztőségi folyosón előre-hátra, hangosan beszélhetünk, felszabadultan nevelhetünk, vagy dühösen csapkodhatunk, néha benyithatunk hozzád, s megkérdezhetünk ezt-azt. És akkor nagyvonalú gesztussal megbocsátanánk neked dagadtra sirt szemcinket, ijedt egymásra-riadásunkat, öklömmyre szorult gyomrunkat. Barátságunk nevében elnéznénk a tolvajlásodat is: az ellopott jókedvünket-dühünket.

Vajon látod-e, milyen nyílt tekintettel kapaszkodunk egymásba féltő szeretettel, s mégis milyen riadt-ijedten várjuk a holnapot? Íróasztalodon fénylenek a kis gyertyácskák, némelyik kilobban, akár a te erősnek tűnő életed. De azt a kanócot soha nem gyújthatjuk újra, bármennyire szeretnénk, s a rossz álmomból sincs ébredés. Félő, hogy a megbocsátást is csak eme cikk erejéig tudjuk megígérni, és csak reméljük, hogy lecsorgó könyneink kioltják a bennünk egyre növekvő, tehetetlen dühöt.

Azt mondják, amikor ellobban egy élet, ugyanabban a pillanatban valahol fellebben egy másik. Kedves színészbarátom hívott szombaton: megrendülve hallotta a hírt, és szeretné ha tudnám, együtt érez velünk. Könnyekkel küszködve köszönöm meg, s már éppen lekapcsolnám a telefont, amikor eszembe jut, hogy megkérdezzem, mi van éppen szülés előtt álló feleségével. Kis csend után érkezik a visszafogott mondat: – Pénteken éjszaka megszületett a lányunk, látod milyen furcsa, elment egy lélek, s hozzánk megérkezett a másik. Ki tudná megfejteni ezeket a rejtett titkokat? – Hát, igen, ilyen most a mi hangulatunk is. Ilyen halk szavú, csendes, mint ez az életől-halálról szóló telefonbeszélgetés. Ilyen volt a tegnapi is, ilyen szorongásos, s mégis jövőbenező, csendes munkálkodással teli nap. Ilyen lesz a mánk, a holnapunk, s bár utolsó utadra kísérünk, ilyen lesz a holnaputánunk is. Mert azt akarjuk, hogy folytassuk ott, ahol Te abbahagytad, amikor elindultál a végtelenbe vezető utadon. Mert tovább akarjuk szőni álmaid színes fonálát. S talán majd elillant jókedvünk is visszatér egyszer, te pedig csendes mosollyal nyugtázod: mégsem javultunk meg, szeleskedtünk is a régi.

Köllő Katalin

Az oldalt szerkesztette: Székely Kriszta